

FIGUERES, Josep M. *La Veu de Catalunya (1899-1937)*. Presentació de Xavier TRIAS. Pròleg Albert MANENT. Barcelona: Editorial Base, 2013. 693 pàgs. [17 x 24].

Història del diari català *La Veu de Catalunya*, que destaca els aspectes culturals i periodístics d'aquest diari nacionalista des de la seva fundació. Estudia la seva relació amb els col·laboradors, la direcció i aporta documentació (pp 459-655), juntament amb un ampli índex onomàstic (pp. 669-693).

S'observen diverses etapes de la publicació, els problemes que va patir i els esdeveniments que el diari va destacar com la campanya per l'alliberament de Prat de la Riba, la Setmana Tràgica (1909), etc. Conté una secció en la que s'analitza la participació i col·laboració d'importants intel·lectuals i polítics catalans: Enric Prat de la Riba, Francesc Cambó, Ferran Agulló, Josep Carner, Joan Maragall, Eugeni D'Ors, Jaume Bofill, Carles Riba o Josep Pla, entre d'altres.

Hi hagué un setmanari inicialment, que va ser el precedent del diari. La publicació recollia la ideologia moderada de la Unió Regionalista i el Centre Nacional Català i uns anys després es va convertir en el portaveu de la Lliga Regionalista. El seu redactor en cap fou Raimon Casellas i la publicació va tenir un nivell, assolint un tiratge màxim de 30.000 exemplars. El 1906 Eugeni D'Ors va començar la secció "El Glosari" i Josep Carner hi escrivia amb pseudònim.

La publicació coincideix amb una etapa de catalanització de la societat, en la qual la Mancomunitat hi va tenir un paper molt important, tot i que no hi havia un ampli nombre de persones que llegissin aquestes publicacions. Va ser un moment en el que varen sorgir nombroses revistes literàries i culturals en català.

L'autor aporta dades i esquemes sobre: l'evolució del preu de venda, lloc on hi hagué la redacció del diari, juntament amb un següent de dades econòmiques, la relació dels seus redactors i col·laboradors, corresponsals, directors, etc. Edità un fulletó irregular en periodicitat en el que es varen reproduir les grans novel·les catalanes de les darreries del s. XIX i començaments del s. XX (pp. 134-135), s'inclouen traduccions d'obres estrangeres (p. 147 s'aporta una relació d'autors) i temes polítics. Tanmateix a les pp. 149-152 consta una selecció de títols publicats pel diari.

El plantejament era el propi de les publicacions d'èxit: textos d'opinió, i moltes dades sobre economia, preus, misses, etc., informació internacional servida per agències i la nacional per corresponsals. S'inclou una relació de seccions que tenia el diari (pp. 139-140) i també dels seus punts de venda (pp. 154-163 a Catalunya i fora de Catalunya).

El diari valorà molt els aspectes culturals i en política es mantenía oposat a la ideologia republicana i al govern central. Tingué dues suspensions, la primera deguda a la seva radicalització. Un text com "L'obra d'ara" (20 de maig de 1900) portà a la suspensió del diari. A finals del 1937 el diari va desaparèixer, els redactors del diari

varen fugir i els polítics de la Lliga varen haver d'exiliar-se per causa de la situació anàrquica que es vivia a Catalunya.

El llibre de Josep M. Figueres aporta molta informació; sintetitza l'orientació que va mantenir i l'activitat que portà a terme el diari valent-se de nombrosos esquemes i dades. L'autor publica l'escriptura fundacional de la Veu, els consells contra Prat de la Riba, textos periodístics i documents econòmics.

IHE

(Secretaria de la revista)

Traducción de la reseña anterior:

Historia del periódico catalán *La Veu de Catalunya*, en la que se destacan los aspectos culturales y periodísticos de dicha publicación nacionalista desde su fundación. Estudia su relación con los colaboradores, la dirección y aporta documentación (pp. 459-655), junto con un amplio índice onomástico (pp. 669-693).

Se observan diversas etapas de la publicación, los problemas que sufrió y los acontecimientos que el diario destacó como la campaña por la liberación de Prat de la Riba, la Semana Trágica (1909), etc. Contiene una sección en la que se analiza la participación y colaboración de importantes intelectuales y políticos catalanes: Enric Prat de la Riba, Francesc Cambó, Ferran Agulló, Josep Carner, Joan Maragall, Eugeni D'Ors, Jaume Bofill, Carles Riba o Josep Pla, entre otros.

Había un semanario que inicialmente fue el precedente del periódico. La publicación recogía la ideología moderada de la Unió Regionalista y el Centre Nacional Català y unos años después se convirtió en el portavoz de la Lliga Regionalista. Uno de sus jefes de redacción fue Raimon Casellas y la publicación obtuvo un nivel, alcanzando un tiraje máximo de 30.000 ejemplares. El año 1906 Eugeni D'Ors empezó la sección "El Glosari" y Josep Carner escribía con pseudónimo en esta.

El periódico coincide con una etapa de catalanización de la sociedad, en la cual la Mancomunitat tuvo un papel muy importante, a pesar de que no había un amplio número de personas que leyeran estas publicaciones. Fue un momento en el que surgieron numerosas revistas literarias y culturales en catalán.

El autor aporta datos y esquemas sobre la evolución del precio de venta, lugar donde se ubicaba la redacción del periódico, junto con una serie de datos económicos, la relación de sus redactores y colaboradores, corresponsales, directores, etc. Editó un folleto irregular en periodicidad en el que se reproducían las grandes novelas catalanas de finales del s. XIX y principios del s. XX (pp. 134-135), se incluían traducciones de

ÍNDICE HISTÓRICO ESPAÑOL

ISSN: 0537-3522

CEHI- Universitat de Barcelona (setembre 2014)

obras extranjeras (p. 147 se aporta una relación de autores) y temas políticos. Asimismo en las pp. 149-152 consta una selección de títulos publicados por el periódico.

El planteamiento era el propio de la prensa de éxito: textos de opinión, y multitud de datos sobre economía, precios, misas, etc., información internacional servida por agencias y la nacional por corresponsales. Se incluye una relación de secciones que tenía dicha publicación (pp. 139-140) y también de sus puntos de venta (pp. 154-163 en Cataluña y fuera de Cataluña).

El periódico valoraba mucho los aspectos culturales y en política se mantenía opuesto a la ideología republicana y al gobierno central. Tuvo dos suspensiones, la primera debida a su radicalización. Un texto como. “L’obra d’ara” (20 de mayo de 1900) llevó a su suspensión. A finales de 1937 el citado periódico desapareció, los redactores huyeron y los políticos de la Lliga tuvieron que exiliarse a causa de la situación anárquica que se vivía en Cataluña.

El libro de Josep M. Figueres aporta mucha información; sintetiza la orientación que mantuvo y la actividad que llevó a cabo la publicación valiéndose de numerosos esquemas y datos. El autor publica la escritura fundacional de la Veu, los consejos contra Prat de la Riba, textos periodísticos y documentos económicos.

IHE

(Secretaria de la revista)